

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobkyně: **Y. K.**, státní příslušnost Ukrajina, t. č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zastoupené JUDr. Norou Štrajtovou, advokátkou se sídlem Hlavní třída 1023/55, Ostrava-Poruba, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2009 číslo OAM-127/VL-18-08-2009, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna právních zástupců žalobkyně JUDr. Zdeňka Hájka, AK Josefa Skupy č. 1715/13, Ostrava-Poruba a JUDr. Nory Štrajtové, AK ul. Hlavní třída 1023/55, Ostrava-Poruba **se určuje, a to JUDr. Zdeňku Hájkovi v částce 2.880,- Kč a JUDr. Noře Štrajtové v částce 11.520,- Kč a** bude proplacena do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. České republice **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15.3.2012 č.j. 7Azs 10/2012-19 byl ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12.12.2011 č.j. 64Az 15/2009-65 a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dne 9.3.2009 se žalobkyně domáhala v zákonné lhůtě podanou žalobu přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2009 číslo OAM-127/VL-18-08-2009. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zák. č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by zakládala možnost udělit jí mezinárodní ochranu. Žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí uvedl, že tvrzení žalobkyně, že by si chtěla legalizovat pobyt v České republice, protože ve své vlasti trpěla násilným jednáním manžela a také nemohla získat pracovní uplatnění, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

V podané žalobě žalobkyně zejména zdůrazňovala, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu a rovněž nedodržel ust. § 12 písm. b) a § 14a odst. 2, písm. b) zákona o azylu. Navrhovala proto, aby krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25.3.2009 popřel oprávněnost žaloby a odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný při hodnocení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělení poskytnutých v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na dodržení všech práv garantovaných právním řádem ČR. V této souvislosti je zřejmé, že skutečnosti uváděné žalobkyní nevykazují azylově relevantní důvody. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, a proto žalovaný navrhl soudu zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K žádosti žalobkyně jí soud ustanovil zástupkyni z řad advokátů Mgr. Lucii Peškovou, a to usnesením ze dne 4.9.2009. Usnesením ze dne 16.9.2009 byla tato zástupkyně zproštěna a žalobkyni byl ustanoven advokát JUDr. Zdeněk Hájek, AK J.Skupy 1715/13, Ostrava-Poruba. Tento advokát však ze zdravotních důvodů měl pozastavenou advokátní činnost. S ohledem na to soud usnesením ze dne 10.5.2011 JUDr. Zdeňka Hájka zprostil zastupování a žalobkyni byla ustanovena zástupkyně JUDr. Nora Štrajtová.

Krajský soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.), tedy ke dni 28.2.2009.

Ze žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24.2.2009 a z protokolu o pohovoru ze dne 26.2.2009 vedeného za účasti tlumočnice z jazyka ruského, bylo zjištěno, že žalobkyně ve své vlasti – na Ukrajině – pracovala jako dojička, později měla problémy najít si zaměstnání a odcestovala v roce 2004 do České republiky. Zde pobývala opakovaně a naposledy přicestovala do České republiky v únoru 2006. Ze své vlasti musela odjet také kvůli tomu, že její manžel byl v minulosti odsouzen a vězněn za výtržnictví, po propouštění se opíjel a napadal ji. Bojí se na Ukrajinu vrátit, aby jí manžel neublížil. Z obsahu rozhodnutí Policie ČR ze dne 11.3.2009 bylo zjištěno, že žalobkyni bylo uděleno správní vyhoštění na dobu dvou let, poněvadž dne 23.2.2009 byla kontrolována policisty a bylo zjištěno, že se zdržuje v České republice bez platného víza, jehož platnost skončila dne 21.4.2006. Následně dne 24.2.2009 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany

V návaznosti na tato zjištění vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, když v průběhu správního řízení žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého

posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel, neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Bylo prokázáno, a to jak podanou žádostí žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany i obsahem protokolu o pohovoru k této žádosti, jakož i v průběhu soudního řízení, že žalobkyně do doby, než požádala o mezinárodní ochranu, žila v České republice po velmi dlouhou dobu, přičemž došlo k jejímu správnému vyhoštění. Doba, po kterou žila v Česko republice, představovala více než 3 roky a o mezinárodní ochranu požádala žalobkyně bezprostředně po kontrole policisty, když v České republice se zdržovala více než 3 roky bez platného víza.

Po provedeném dokazování a s přihlédnutím k citovanému ustanovení zákona o azylu dospěl krajský soud opětovně k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku zejména zdůrazňoval, že je nutno vypořádat se s žalobní námitkou žalobkyně, která namítala, že patří do sociální skupiny žen vystavené domácím násilím, čímž splňuje podmínku pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a uvedla i okolnosti odůvodňující posouzení udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně rovněž namítala, že ministerstvo nesprávně vyloučilo soukromé osoby z okruhu původců pronásledování či vážné újmy a vůbec nezkoumalo schopnost a ochotu ukrajinských státních orgánů poskytnout jí ochranu před pronásledováním či vážnou újmu, ani dostupnost právních nástrojů ochrany před tímto pronásledováním na Ukrajině. Z hlediska uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tento důvod nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany. Dle citovaných ustanovení jak výše uvedeno se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště.

U ústního jednání soudu dne 13.8.2012 zástupkyně žalobkyně omluvila nepřítomnost žalobkyně, která však výslovně souhlasila, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti. Zástupkyně žalobkyně pak rovněž navrhovala, aby soud doplnil dokazování dotazem na ukrajinské orgány policie, jakým způsobem bylo vedeno řízení o stížnostech žalobkyně týkajících se domácího násilí. Zástupkyně žalovaného předložila soudu zprávy o dodržování lidských práv za rok 2009 Ministerstva zahraničí Spojených států amerických z 11.3.2010 a zprávu o dodržování lidských

práv za rok 2011 téhož ministerstva a informaci MZV č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010. Z těchto zpráv bylo zjištěno (ve vztahu k žalobkyni), že dne 1.1.2009 nabyl účinnosti nový zákon, který umožnil uložit za trestný čin související s domácím násilím správní vazbu v délce do pěti dnů. Ministerstvo vnitra Ukrajiny má dva speciální odbory, které se zabývají vyšetřováním trestné činnosti policistů. Na tyto odbory se občan Ukrajiny může obrátit a podat stížnost na neoprávněný postup policisty. Do jaké míry je vyšetřování prováděno, je ne zcela lehké zhodnotit. V případě neoprávněného jednání nebo postupu státního úředníka nebo organizace lze podat stížnost ukrajinskému ombudsmanovi, veškeré informace k činnosti kanceláře ombudsmana na Ukrajině jsou lehce dostupné pro ukrajinské občany i cizince na webových stránkách. Rovněž s přihlédnutím k těmto konstatovaným zprávám krajský soud uzavřel, že žalobkyně měla možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, případně navrhnout jejich doplnění. Pohovor byl veden za účasti tlumočnice z jazyka ruského. Žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, jaké skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval. Žalovaný tedy nepochybil a postupoval správně, když zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Nebylo tedy také zjištěno, že by žalovaný správní orgán porušil kterýkoliv ustanovení správního řádu, jak to žalobkyně bez jakýchkoliv podložených důkazů ve své žalobě namítala.

S ohledem na učiněná zjištění soud žalobu opětovně dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ust. § 60 odst. 4 s.ř.s. když žalobce je osvobozen od soudních poplatků dle § 11 odst. 2 písm. ch) zák.č. 549/1991 Sb. a ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., podle kterého navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí stát a také je odůvodněn ust. § 36 odst. 2 s. ř. s., podle něhož náklady spojené s přibráním tlumočnicka platí stát.

Odměna předchozího zástupce žalobkyně JUDr. Zdeňka Hájka byla stanovena dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby po 2.100,- Kč (převzetí a příprava věci), jedenkrát náhrada hotových výdajů á 300,-Kč dle § 13 odst. 3. Po zvýšení o DPH náleží celkem JUDr. Zdeňku Hájkovi odměna ve výši 2.880,- Kč.

Odměna současné zástupkyně žalobkyně JUDr. Nory Štrajtové byla stanovena rovněž dle shora citované vyhlášky za 4 úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí a příprava věci, účast u jednání soudu dne 12.12.2011, seps kasační stížnosti dne 25.1.2012, účast u jednání soudu dne 13.8.2012), dále 4x náhrada hotových výdajů á 300,- Kč dle § 13 odst. 3, celkem tedy 9.600,- Kč. Jelikož právní zástupkyně žalobkyně je plátcem DPH dle osvědčení Finančního úřadu v Ostravě III ze dne

12.11.2007, byla jí tato odměna zvýšena o 20%, tedy o 1.920,- Kč na celkových 11.520,- Kč.

Tyto odměny budou zástupcům žalobkyně proplaceny ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 13. srpna 2012

**JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně**